

” CABO BLANCO NYTT ”

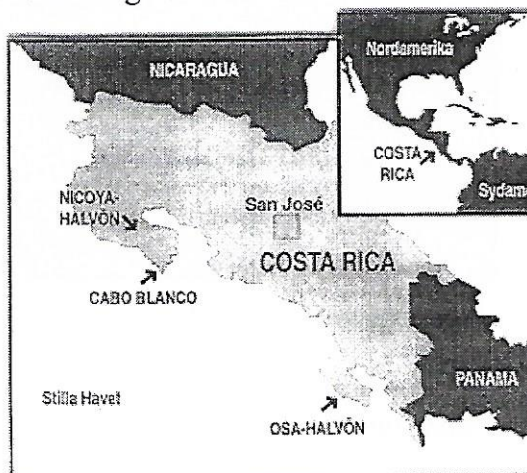
Information om verksamhetsåret från föreningen Cabo Blanco ”Den Svenska Regnskogen”

Redaktör: Ulf Jerpseth

December 2000

Bäste Cabo Blancomedlem!

Det är återigen dags att för mig som ordförande i föreningen Cabo Blancos vänner göra en sammanfattning av det gångna året. Men först ska jag göra en liten historisk tillbakablick. Det är i dagarna 10 år sedan Joaquin Alvarado kom hem till mig och berättade om en nationalpark, som var belägen vid stillahavskusten i det fjärran Costa Rica. Denna park grundades av en svensk och hans danska fru 1963, för att rädda resterna av en naturskön tropisk skog vid sydspetsen av Nicoyahalvön. Vid den tiden var de tropiska skogarna inte mer värda än ogräs.

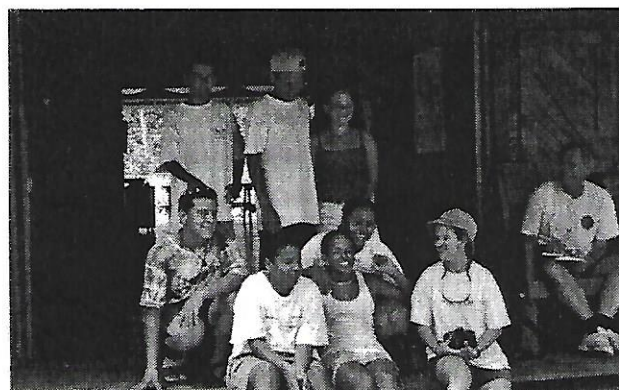

På 50 år hade man i Costa Rica lyckats skövla det mesta för att odla bananer och låta boskap beta av det magra gräs som växte där en tidigare artrik tropisk skog funnits. Joaquin berättade för mig 1990 att trots att Cabo Blancoparken var skyddad enligt lag respekterade inte befolkningen att man inte fick jaga eller avverka träd. Han reste till Sverige av egna sparade medel och uppsökte en god vän i Lin-

köping. Hon ringde mig och bad mig undersöka om det fanns några organisationer som kunde tänkas stödja skyddet av denna ”svenska skog”.

Vi fick rådet av SIDA att bilda en förening för Cabo Blancos bevarande. Efter ett besök i Costa Rica och en fem veckors vistelse i ett tropiskt paradiset vid namn Cabo Blanco beslöt jag vid hemkomsten att bilda en förening tillsammans med goda vänner. Så grundades vår förening i september 1991 med syfte att på lämpligaste sätt skydda naturreservatet Cabo Blanco. Föreningen kom så småningom fram till att vi skulle söka medel hos SIDA till ett miljöutbildningsprojekt för skolor, som bodde i området runt naturskyddsområdet.

Till vår glädje biföll SIDA vår ansökan på det villkor att vår ideella organisation kunde samla in 20 % av projektets kostnad. I januari -95 anställde vi en costarikansk koordinatör som skulle organisera miljöutbildning i sex skolor. Vår verksamhet blev mycket uppskattad och vi ansökte om förlängning för att fördjupa och bredda vår

Tommy, Rocio och Tucanerna.

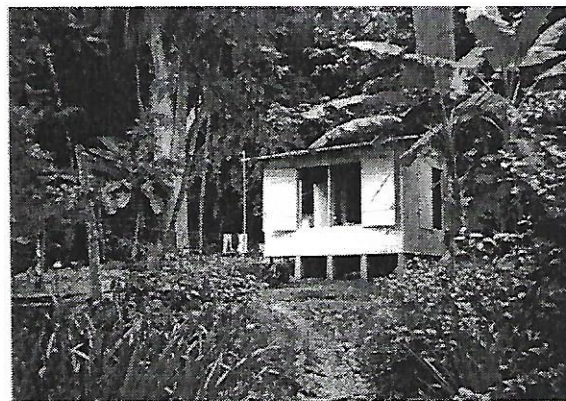
utbildning. Idag är vi framme vid det sjätte verksamhetsåret. Den senaste etappen (etapp 5) påbörjades den 1 september och avslutas den 28 februari 2002. Vi behöver för denna etapp samla in 46000 kr, och hoppas naturligtvis på ert stöd.

Tucanfågel

Vår koordinatör Rocio Fernandez som anställdes föregående år fortsätter leda vårt projekt. Hon ansvarar för att 700 ungdomar från lågstadiet till gymnasieskolan får en omfattande miljöutbildning. Vår tro är att människors kunskap ska förändra synen på hur vi handskas med vår natur. Vi kan märka en stor attitydförändring bland framförallt ungdomar. Idag är det ingen som ifrågasätter nationalparken Cabo Blancos vara. Man är närmast stolt att så många människor från hela jorden kommer och vill uppleva dess vackra natur. Det finns dock en baksida med en omfattande turism om den inte sköts på naturens villkor. Vårt projekt inriktar sig nu på hur man ska hindra nedskräpning, ta hand om ökat avfall, minska förorening av vatten från hotell och restauranger som växer upp i ökad takt på södra Nicoyahalvön. Dessutom för turisterna in en ny drokkultur som skapar problem inte minst bland ungdomar. Från och med i år har vi inlett ett samarbete med en ideell lokal

organisation som heter ASEPALECO. De arbetar med små lokala medel med dessa viktiga frågor. De är också engagerade i att återskapa en biologisk korridor genom södra Nicoya. Målet är att den tropiska skogen skall återväxa och att djur som jaguarer, tapirer och arapapegojor kan finna skydd och föda. Dessa djur och många andra försvann från området under 50- och 60-talen. Vi samarbetar också med ASEPALECO i miljöutbildning i ytterligare två kommuner. Ni kan vara säkra på att varenda krona Ni bidrar med är en god investering. Vår förening vill gärna fortsätta i visionären Olof Wessbergs anda att bevara denna undersköna plats på vår jord. Vi sänder med ett litet informationshäfte om Olof och hans danska fru Karen, som närmast är kulturförklarade i Costa Rica.

Olof och Karens hem i Cocalito

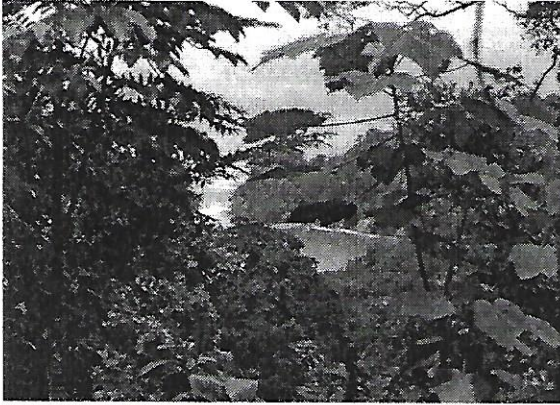
Även i år hade vi glädjen att få sända en svensk ungdomsvolontär. Hon heter Anna Stenqvist och hon berättar själv om hur hon upplevt tre månaders vistelse tillsammans med Rocio och alla våra skolor ungdomar som deltar i vårt projekt. Även i år har vi gjort en studieresa med ungdomar från årskurs 9 i Hässelby Villastads Skola. Vi var 10 elever och 2 ledare som reste iväg till Costa Rica på ett tre veckors oförglömligt äventyr. Om detta berättar Josefin Roos på ett härligt sätt. Vårt miljöprojekt i Costa Rica bygger som Ni förstår på 100 % ideella insatser av våra aktiva medlemmar i Sverige samt Ert

ekonomiska stöd som medlem i vår förening.

Stort tack för Ert bidrag från föreningens ordförande

Tommy Åsberg

På stigen mot playa Cabo Blanco

Medlemsavgiften är även i år 250 kr per vuxen och 125 kr för studerande. Vi hoppas på ert stöd för att vi ska kunna fortsätta vår verksamhet i Cabo Blanco med omnejd. **Vårt postgironummer är 634 80 85 -9.**

Sätt in pengarna, ange namn och adress på postgiroinbetalningen.

Föreningen ute på nätet

Sen något år ligger vi ute på internet. Hemsidan berättar lite om nationalparken och dess historia samt om vår organisation. Man kan även se på några paradislignande bilder och drömma sig bort. Knappa gärna in och titta.! Sök även på Cabo Blanco!

Hemsida:

www.had.edu.stockholm.se/cabo_blanco/

E-postadress:

Cabo.blanco@telia.com

Intressanta adresser

www.asepaleco.org

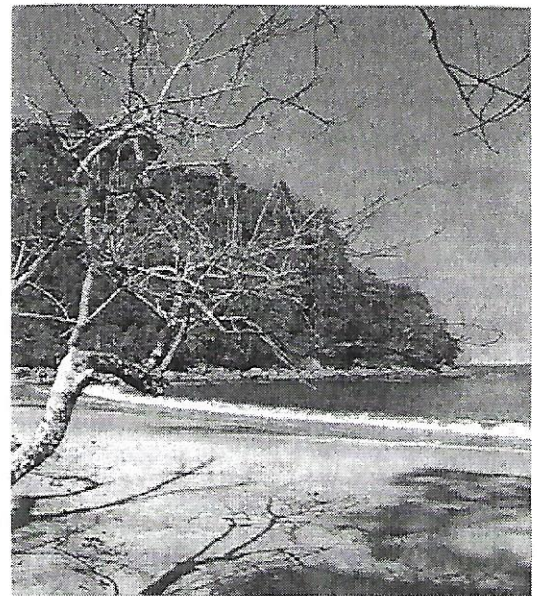
www.tourism-costarica.com

www.infocostarica.com

www.cct.or.cr

www.nacion.co.cr

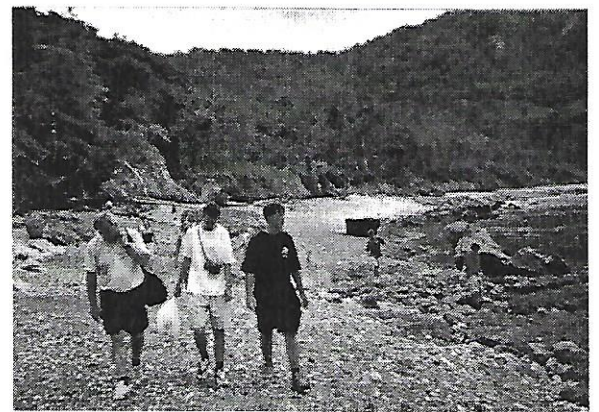
www.nacion.co.cr/netinc/costarica/parques/parquesnac

Skönt!!!!

Operation dagsverke

Under vårterminen 2001 kommer Hässelby Villastads skola att delta i Operation Dagsverke där 20% av de insamlade medlen kommer att gå till vårt projekt i Cabo Blanco.

På väg hem till San Miguel

VOLONTÄR I CABO BLANCO Vårvintern 2000

Billigaste flygbiljetten, förväntningar, vaccinationer, kursansökningar, schysst ryggsäck, dollar, reseförsäkring, avskedsfest, hotmailadress, ny bättre kamera, dagbok, solskyddsfaktor, VISA-kort, resfeber. Det är bara en gång i livet man för första gången sticker hemifrån ensam på en långresa.

Att ge sig iväg

Jag ska bli läkemedelsforskare när jag blir stor, men helt plötsligt kände jag att jag behövde ett brejk från mina studier. Jag kände att jag behövde stimulera några andra sidor än logik, förnuft och fakta-inläring. Jag ville kasta mig in i något större, annorlunda och okänt.

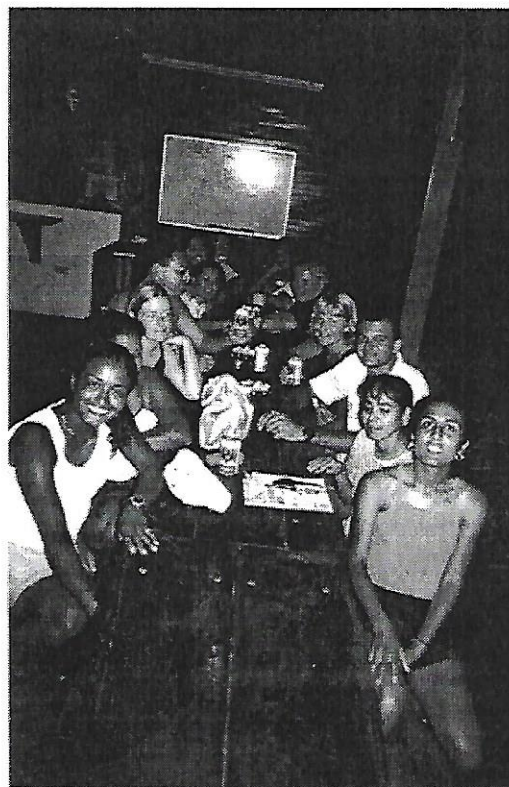
Att det blev Cabo Blanco har sin enkla förklaring i att Tommy är min gamla lärare och tillika klassföreståndare från högskolan. Jag vet inte hur många meter film om Sydamerika, Costa Rica och Cabo Blanco som jag har sett under de tio år jag har känt Tommy. Kalla det indoktrinering om ni vill.

Att åka till Cabo Blanco som praktikant/volontär för föreningens räkning gjorde att det fanns ett klart definierat mål för resan och det okända i resandet blev inte så obehagligt. Jag hade inte alls varit lika kaxig om jag begivit mig vind för våg till Bogota i Colombia eller Caracas i Venezuela. Tommys erfarenhet av att resa och just till Cabo Blanco gjorde att jag fick möjlighet att ställa tusen frågor (Var det fler Tommy?) och något konkret att fästa tankarna på.

Med adress Reserva Natural Absoluta Cabo Blanco

Under mina tre månader i Costa Rica bodde jag i själva naturreservatet Cabo Blanco tillsammans med parkpersonalen, andra volontärer och tillfälliga besökare. Att leva i kollektiv är väldigt speciellt.

Man delar utrymme, tid, regler, men också på upplevelser och ansvar. Det finns alltid någon att prata med och alltid något att göra. Jag lagade mat, städade, sorterade sopor, röjde med machete i trädparken, målade och jobbade i turistinformationen. Till Cabo Blanco kommer människor från hela världen för att arbeta eller bara njuta av naturen. Dessa människor är en aldrig sinande källa till nya upplevelser. Vissa kommer man bättre överens med än andra, så är det bara. Ibland blev det för intensivt. Jag behövde få vara i fred och hade som tur var fått ett överblivet rum att göra till mitt eget.

Volontärer med flera

Sakta, men säkert, blev man en del av gemenskapen och fick större och större förtroende från andra och en personlig relation till alla.

En stor stöttsten i början var givetvis språket. All energi gick åt till att förstå och

att uttrycka sig. Det var en befrielse varje gång jag träffade någon som förstod engelska eller svenska. Trots att jag har läst spanska både på högstadiet och gymnasiet så ville det inte fungera. Det låter kanske konstigt, men det var snarare ett hinder än en tillgång. Innan jag fick ur mig någonting hade jag hunnit konstatera att det som skulle komma ut ur munnen var helt åt skogen fel och säkert obegripligt. Den stora räddningen var alla de utlänningar som talade ungefär som jag fast utan att bry sig, och parkvakten Chico som jag timvis kunde diskutera med i ultrarapid. Tillslut släppte det.

Att bo i Cabo Blanco är inte bara arbete. Många var de timmar jag spenderade i hängmattan, framför TV:n, i grannbyarna Cabuya och Mal País, snorklandes i lagunen eller på vandring i reservatet. Att ha tropisk skog utanför husknuten med apor, bönsyrsor, halvbjörnar, leguaner, kattdjur, coyoter, papegojor o.s.v. i all oändlighet är ett privilegium få svenskar förunnat. Fältbiolog eller inte, man kan inte undgå att överväldigas av denna pampiga mångfald.

Myrslok

I Cabo Blanco kan det vara väldigt varmt. Man aklimatiserar sig fort, men vissa dagar är varmare än andra. Då är det inget annat att göra än att ta det lugnt och duscha kallt med jämna mellanrum. Fick också en släng av la gripe (influenza). Ingen rolig upplevelse i det klimatet. Värmen, fukten och de dammiga vägarna gör att man blir

riktigt smutsig varje dag. Om jag inte finner något nöje i att tvätta här hemma så blev det en fröjd och mental befrielse där. Mamma skulle ha sett mig.

Jag spenderade inte alla mina 85 dagar i Cabo Blanco. Jag var i huvudstaden ett par gånger, besökte de aktiva vulkanerna Poás och Arenal, molnskogen i Monte Verde och den karibiska kusten med sin rastafarikultur. Varje gång jag åkte kändes det lite vemodigt att från båten se hamnen i Paquera försvinna vid horisonten och lika härligt, som vemodigt att åka, var det att vara tillbaka på stationen igen.

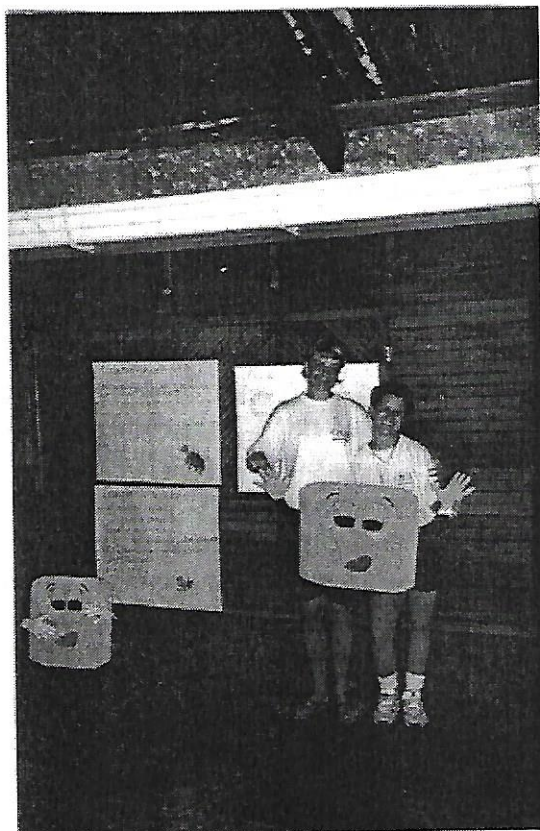
Biologiska korridorer, sophantering, groddjur och reptiler

Själva anledningen till att jag åkte var att jobba med föreningens verksamhet (Programa de Acción Ambiental) och på så vis avlasta vår koordinatör Rocío och få inblick i hur arbetet fungerar. Rocío, en kort kvinna med god humor och ett stort engagemang i sitt arbete, blev således min handledare, kompis och extramamma. Vårt första projekt handlade om den biologiska korridor som ska etableras på halvön och är en länk i den biologiska korridor som ska löpa över hela Centralamerika. Vi åkte på besök till några av programmets skolor för att prata om vad en biologisk korridor är, vad den tjänar för funktion och hur man kan värna om den. Eleverna fick också skriva en egen berättelse om skogens djur. Tyvärr hann vi inte med alla skolor.

Andra projektet handlade om både sophantering och groddjur och reptiler. Den här gången fick skolorna komma på studiebesök till San Miguel, reservatets västra station. När eleverna kom på morgonen fick de saft och kaka. Sen pratade vi om groddjur och reptiler. Många klasser hade gjort egna små arbeten. Alla elever fick en egen färgglad mapp som Rocío tagit fram. De blev väldigt glada. Den innehöll stenciler på reptiler och groddjur, som skulle färgläggas. Efter

lunch blev det lekar som anknöt till ämnet och en kort promenad då eleverna skulle spana efter dessa djur. Dagen avslutades med en presentation av Basu el Basurero, en knallgul anslagstavla föreställandes en soptunna med ansikte. Idén var att eleverna ska samla tidningsutklipp som handlar om sophantering och sätta upp dem på Basu.

Rocio och artikelförfattaren

Vi hade också gruppdiskussioner om hur eleverna kan förbättra sin miljö i skolan och utlyste en tävling.

Programa de Acción Ambiental innefattar inte bara grundskoleelever utan också ekologigruppen Tucanerna. Vi hade några korta möten på deras skola i Cóbano och de kom på en fortbildningsdag i San Miguel. En inbjuden föredragshållare pratade om sophanteringen på samhällsnivå i området. Begrepp som återanvändning, sopsortering och återvinning togs upp.

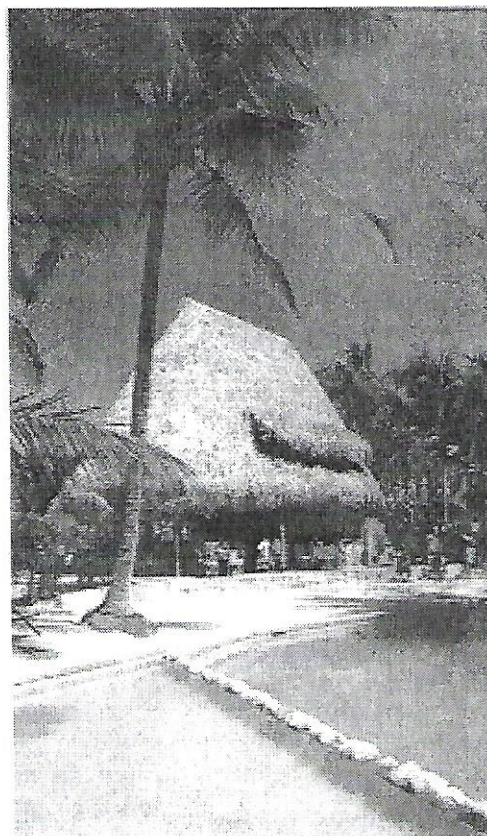
Sammanfattningsvis kan man säga att Rocío har ett enormt ansvarsområde, vilket till nästa etapp utvidgas med ytterligare en

skola. Min personliga uppfattning är att hon fungerar mycket väl med de yngre eleverna, hon är både pedagogisk och entusiasmerande. Vad det gäller Tucanerna, så har hon svårt att motivera dem. De är i en ålder då mycket annat är viktigt. Jag tror att de måste stärkas som grupp och få göra både utbildande och mer fria aktiviteter tillsammans.

Inte som hemma

Costa Rica är inte som hemma och det ska man nog ha klart för sig innan man åker. Åk med öppet sinne! Jag har lärt mig att man kan hålla honung i ögonen om man har värk där, att ha tålamodet att sitta fast tre timmar med pickupen i en flod när kommunikationsradion inte fungerar och solen gassar, att äta bönor tre gånger om dagen, att onda andar kan drivas ut med höga skrik på natten i kyrkan och att kossor kan ha långa öron. Framför allt vet jag att det finns en annorlunda plats på jorden med många goda människor att återvända till. ¡Hasta la vista!

Anna Stenqvist

Costa Rica, 6-26 April 2000

En reseberättelse av **Josefine Roos** (F.d. 9d i Hässelby Villastads skola)

Efter mycket planering och många möten med våra lärare Tommy och Ulf, så var det äntligen dags att ge sig av mot Costa Rica. Vi, 10 stycken elever i årskurs 9, hade sett fram emot detta länge!

6 april

Vi samlades tidigt på morgonen på Arlanda alla fulla av förväntningar! Flygresan gick jättebra och vi kom fram till San José enligt tidsplanen men det gjorde inte vårt bagage! I stället fick vi Iberias "läckra" ormskinnsväskor som innehöll tandborste, papperstrosor etc.... På flygplatsen blev vi hämtade av Rocio, som var vår kontakt person och Tommys vän, och hon följde med oss under hela resan. Tillslut kom vi fram till vårt hotell i San José. Vi gick och lade oss ganska tidigt och blev väckta väldigt tidigt av hotellets papegoja som krävde frukost: rostat bröd.

El grupo sueco

7 april

Idag vandrade vi omkring i staden och vi fick vänja oss vid att bli väldigt uttittade av alla, vi såg väl väldigt exotiska ut med våra blonda hår och ljusa hy. Vi gick på nationalmuseet och lärde oss en del om Costas Ricas historia.

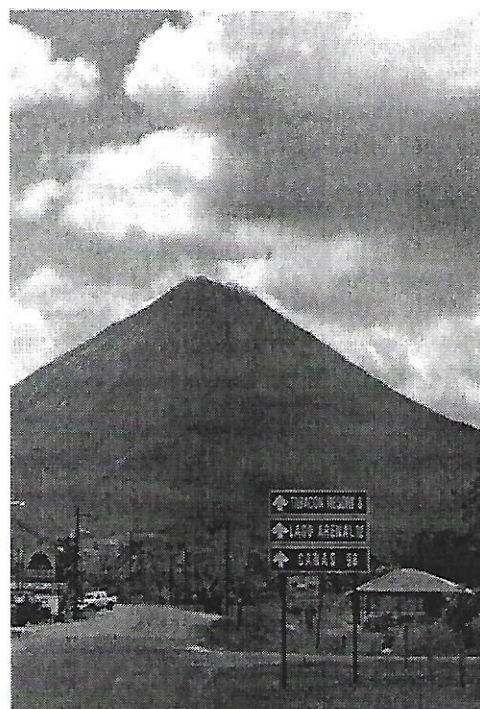
På kvällen var vi på en mysig restaurang

där spelmän spelade. Idag fick vi också det efterlängtrade bagaget.

9 april

Igår satte vi oss alla 14, plus chaufför, i den mysiga minibuss som tog oss runt i Costa Rica. Vi kom till hotellet Las Cabanitas vid vulkanen Arenal.

Hela dagen idag har vi vandrat vid Arenal. Regnet har öst ner och vi kände oss mer som vattendjur än människor... men det kanske hör till när man går i en regnskog?! På eftermiddagen badade vi i underbara varma källor och det kändes väldigt exotiskt.

Vulkanen Arenal

11 april

I morse kände jag att jag hade kommit in i dygnsrutmen för det var första dagen jag var trött när jag gick upp... Nu är vi i Monteverde, ca 7 timmars bilresa bort från Arenal. Vi har vandrat i regnskogen som finns här och det var jättevackert. På eftermiddagen gick några av oss ner till byn där man kunde mejla hem och då fick man till sin förskräckelse reda på att Djurgården

vunnit SM-guld mot Modo (AIK:are som man är kändes det inte bra!). På kvällen kom några av oss loss på dansgolvet, till allas förtjusning!

13 april

Vi har kommit till Montezuma vid stillahavskusten som är en riktig "raststad", hur mysig som helst! Här har verkligen värmen slagit emot oss, vi bor på ett underbart hotell El Celaje i små bungalows med hängmattor utanför och en pool...

I morse var vi tvungna att göra nationella provet i matte. Det kändes väldigt konstigt att skriva prov i skuggan av en palm, med sand mellan tårna!

Sen besökte vi en lågstadieskola. Eleverna välkomnade oss ordentligt med sång och dans och alla barn tittade på oss med stora ögon!

På eftermiddagen var vi i en högstadieskola, som tyvärr var avstängd på grund av vattenbrist, och tittade. Där träffade vi "Tucanerna", den grupp ungdomar som Rocio (vår "personliga" guide) utbildar så att de ska hjälpa till att bevara miljön och regnskogen.

I Montezuma stannade vi och hade helt underbara dagar. Bland annat såg vi huset där Karen Mogensen och Nils-Olof Wessberg hade bott. Vi var också på en jättehärlig rockkonsert med lokala band. Konserten arrangerades för att samla in pengar till en biologiinstitution vid högstadieskolan i Cobano.

15-17 april

De här dagarna bor de flesta av oss i costaricanska värdfamiljer. Jag hade "turen" att hamna helt själv i min. Det var spännande, men kändes lite ensamt när jag sa hej då till alla och satte mig i bilen med min familj. Jag bodde i Mal Pais (som förövrigt betyder "det dåliga landet"...). Men det var en rolig upplevelse och dagarna gick superfort.

17-22 april

De här dagarna har vi bott i reservatet

Cabo Blanco. Vi har vandrat i regnskogen, tittat på sköldpaddor, åkt båt, snorklat och solat. (Vi har även hunnit med andra delen av det nationella matte provet, usch...) Men dagarna här har varit helt fantastiska. Till mat har det blivit väldigt mycket ris och böner, så de dagarna som godisbegäret har varit för stort har vi gått ca. 1 mil och det tog sin lilla tid! Men när vi inte gjorde så jobbiga saker så tog vi det ganska lugnt...

23 april

Är helt död... Vi har vandrat rakt upp i ca två timmar, för att komma till Karen Mogensen reservatet. Det var en rätt så tuff vandring. Utsikten härifrån är enorm men huset vi ska sova i inatt är minst sagt primitivt och jag vet inte riktigt om ett mål ris och böner är vad jag ser fram emot...

24 april

Slocknade vid nio igår kväll, trots rädslan för kackerlackor. Imorse kom Tommy och väckte oss vid sex, givetvis med filmkameran i högsta hugg... Men vi är vana vid det här laget!

26 april

Lite sorgligt att åka hem. Skulle kunna stanna tre veckor till!

En regnig höstdag i Hässelby...

Nu när vi har kommit hem så kan jag bara säga att det här var verkligen en av mina bästa resor någonsin och jag tror att alla Ulrika, Linda, Henrik, Emma, Klara, Lisa, Viktor, Jens och Jonas håller med mig. Vi hade superkul, lärde oss massor och fick se ett land på ett helt annat sätt än vi skulle ha gjort om vi åkt dit som vanliga turister. Tack så jättemycket Tommy och Ulf!!

Jag kan säga att jag var verkligen var ärlig när jag skrev detta. Jag hade så himla kul i Costa Rica och det händer ofta att vi pratar om allt roligt som hände där!

Massor av kramar/Jossan